

Gravitationskraft

Valeries händer skakar. De skakar som två uttorkade höstlöv i oväder. De skakar som skallrande tänder i vinterkyla. De skakar som en förtvivlad jordbävning.

Det hade verkat bli en bra dag. Hon hade vaknat utvilad och pigg och fast besluten att inte låta någonting distrahera henne denna tisdag. Idag skulle bli viktig. Detta skulle bli dagen då hon skulle trotsa sin rädsla. Idag skulle bli dagen hon skulle stå längst fram i det grå, melankoliska klassrummet och leverera sitt slående tal som skulle få klasskamraterna att sitta med hakorna på bänkarna framför sig, och läraren tappa sina sista hårstrån på huvudet i ren chock. Detta skulle bli dagen som alla skulle falla baklänges från sina obekväma trästolar för att *herregud, hon kan faktiskt prata*.

Men nu sitter hon här ändå, och det är hennes tur inom bara några minuter och hon kommer inte få fram ett enda ord i det här tillståndet, det vet hon, för hennes tunga är torr och hennes tänder är fullt upptagna med att frenetiskt tugga på underläppen för att hon inte ska brista ut i gråt.

Oskar tackar för sig och spridda applåder breder ut sig i rummet. Det låter dovt och utsmetat och lite som en dödsvisa, tycker Valerie. Hon har en obehaglig klump i halsen.

”Ja, tack så mycket, Oskar,” säger deras svensklärare Roger frånvarande. ”Då ska vi se... Valerie? Är du klar?”

Nej, skriker Valeries öronbedövande tankar. *Nejnejnejnejneje. Inte ens nära.*

Men Roger tittar uppmanande och aningen otåligt på henne, och Valerie har inget val. Hon kan inte fly. Hon kan inte lirka upp fönstret till vänster om sig och hoppa ut som en annan superhjärte med vinden i håret (hon skulle utan tvekan bryta något).

Därför ställer hon sig upp på ostadiga ben och arbetar sig långsamt fram till whiteboardtavlan. Den skrattar åt henne.

Man får egentligen inte läsa innantill, men det skrynkliga papperet i hennes hand är det enda som håller henne fast vid jorden i det här ögonblicket, det enda som hindrar henne från att flyta bort och tappa allt grepp, det enda som kan underlätta hela den här förfärliga situationen; därför håller hon i det så hårt hon kan. Hennes knogar vitnar.

”Varsågod och börja,” upprepar Roger, och Valerie tänker på svarta, högljutt kraxande kråkor med enorma, svepande vingar.

Hon höjer huvudet och ser ut genom ridån av honungsblonda lockar, och hela hennes kropp markerar att det här var en urusel idé. Magen börjar gå igenom elchockbehandlingar som känns ända in i ryggraden, hjärtat rusar upp i fart tills den stressade pulsen är allt hon känner och hör i trumhinnorna.

Klasskamraternas väntande ögon blir större och större tills de är allt Valerie ser, och hon känner att hon bara vill *dö*. Hon dör hellre än att tillbringa en minut till här inne, med väggarna som hotfullt närmar sig och tomheten i hennes huvud och hennes svettiga händer och fuktiga ögon och alla som finns här att bevittna det. Hon kan inte. Hennes fötter lättar vilken minut som helst från marken, vilket sekund som helst tappar hon taget om gravitationen och flyger ut i rymden.

Hon vacklar framåt några steg, skakar på huvudet, och lämnar sedan hastigt klassrummet.

~

Som om inte hela världen hade stampat och spottat på och förödmjukat Valerie nog idag, sitter det en helt och hållet okänd kille i hennes egen ålder på hennes säng när hon kommer hem.

”Nej!” säger Valerie bestämt.

Pojken höjer roat ett ögonbryn, men rör sig inte ur fläcken.

”Jo,” försäkrar han.

”Nej.” Valerie skakar på huvudet, osäker på hur annars hon ska reagera. ”Ge dig. *Mamma!*”

Genast hörs steg i hallen, och några sekunder senare står mamma i dörröppningen, uppenbart ängslig.

Det visar sig att hon inte har något att oroa sig för; det är bara hennes tonårsdotter som missnöjt pekar på sin säng.

”Har du en förklaring till det här?” frågar Valerie, och hon är säker på att hela hennes aura utstrålar missnöje just nu. Hon hoppas att den gör det.

Pojken i sängen fnysar till och Valerie hör honom muttra ”*det här*”. Hon bryr sig inte.

”Ja...” Mamma kliar sig lite tafatt i nacken. Och förklarar att Karin, hennes vän som också satt i köket när Valerie kom hem den dagen, har en son som de både tror skulle komma bra överens med Valerie. Att han heter Felix och är lika gammal som hon är.

Valerie vill inte verka helt och hållet oartig; hon nöjer sig med ett diskret himlande med ögonen, och mammans blick är någonstans mellan vädjande och uppmanande. Sedan lämnar hon rummet, och Valerie är ensam med en främling igen.

”Så...” säger Felix och flinar. ”Jag tänker ha överseende med ditt smått oförskämda sätt att hälsa för det är sådan jag är.” Han hade blivit lite mera allvarlig under tiden Valerie konverserat med sin mamma. ”Vad heter du, då?”

Valerie hatar att prata. Inför folk, med folk, det finns ingen större skillnad egentligen. Precis lika mycket kan gå fel. Hon slår sig ner vid sitt skrivbord, bara till hälften vänd mot sin gäst.

Hon känner sig så tafatt och blottad, för hon har ingen aning om var hon ska göra av sig själv, och Felix fortsätter bara att studera henne nyfiket ur sin mossgröna blick. Den kanske till och med kan betraktas som välkomnande.

Valerie vill inte ha ett välkomnande. Hon vill ha stängda dörrar och släckta fönster.

I ett desperat försök att hitta något att göra av sina rastlösa händer, lägger hon upp dem på skrivbordet och börjar knacka med fingertopparna mot det slipade träet. Det är en hemskt irriterande ovana, det vet hon, men hon vet inte vad hon annars ska göra. Hon flyter iväg igen. Hon kan känna sina kalla fötter lätta från golvet. Hon måste göra något för att inte sväva ut i intet igen. Hon måste stanna här.

”Valerie,” svarar hon tyst. ”Jag heter Valerie.”

Knack, knack, knack.

”Valerie,” upprepar Felix. ”Det betyder ’Den starka’.”

”Jaså,” svarar hon bara.

Killen nickar entusiastiskt.

Valeries naglar knackar ut osagda meningar i bordet. Det verkar fånga Felix uppmärksamhet, eftersom hans blick genast drar sig dit när han inte får någon mer respons från henne, och han lutar fundersamt huvudet på sned.

”Man måste nog vara hyfsat stark för att klara av ett sådant där knackande, måste man inte?” frågar han och tittar menande mellan hennes händer och henne själv. ”Dina fingertoppar kommer att bli blå om du fortsätter för länge.”

”Det är en ovana bara,” Valerie känner en rodnad stiga längs nacken och upp mot ansiktet och hon vänder bort det för att göra det mindre uppenbart. ”Förlåt.”

Hon slutar inte knacka. Felix snörper på munnen.

”Är du nervös?”

”Va? Nej!” ljuger Valerie, en aning för snabbt.

”Jag tänker bara – du är så tyst. Är du rädd för mig? Jag är inte särskilt farlig.”

Den frågan kan Valerie inte låta bli att skratta åt.

”Jag är rädd för allt,” säger hon, aningen bittert. ”Ta det inte personligt.”

Felix måste tycka att hon är århundradets otrevligaste människa. Det får hennes mage att vända sig, men hon kan inte ta tillbaka något. Det är det som är så skrämmande med att prata.

”Vill du prata om det? Jag gillar att lyssna. Kanske för att jag pratar ganska mycket själv, och jag älskar när folk lyssnar på mig och jag vill gärna göra andra glada också. Jag kanske kan hjälpa dig?” Felix ansikte är omtänksamt och uppriktigt. En vidöppen dörr.

Valerie lyfter snart från stolen. Hon slår snart i taket. Hon klarar inte av det här. Inte alls.

”Nej, tack,” säger hon blankt, och sedan stoppar hon hörlurar i öronen och trots att hennes samvete skriker åt henne hur taskig hon är, säger hon inte ett ord till.

Det är helt uppenbart att Valerie inte precis har det man kan kalla ”flyt”. Hon har det bara inte. Har aldrig haft. Hon har totalt missat den punkten på listan över livsegenskaper. Det finns många orsaker till detta.

~

Men det som är allra viktigast just nu, det är att det är fredag, Valerie ska hem, det finns en kladdkaka i kylen som väntar, och när hon sätter foten utanför skolbyggnaden ser hon att någon sitter på översta trappsteget och gråter.

Vad skulle kunna göra detta värre? Det faktum att det är Felix som sitter där.

Valerie känner sig så tafatt. Hon vet inte hur man tröstar någon, eller hur man får någon att le, hon *vet inte*. Men det skulle vara elakt att bara gå förbi, och sedan... Sedan vill hon få honom att må bättre. Han har trots allt bara varit snäll mot henne och hon har inte ens tänkt på hans existens sedan i tisdags och hon känner sig hemsk.

”Felix?” säger hon tyst och sätter sig ner bredvid honom, bryr sig inte om att hjärnan skriker att han kanske kommer att knuffa bort henne.

Felix knuffar inte bort henne. Han tittar upp med tårdränkta kinder. Är bara tyst en stund. Sedan säger han:

”Jag är också rädd. Jag har ingen aning om vad det är med mig, men – ena sekunden är jag glad, okej, och livet är fantastiskt, och sedan i nästa kan jag bli så förtvivlad att jag inte kan andas och jag vet inte vad det är. Mitt huvud gör mig förvirrad. Det känns som om gravitationskraften slutar fungera och jag tappar fotfästet lite mer för varje dag och – förlåt. Jag pratar för mycket igen, eller hur? Du får säga åt mig att sluta om du vill. Jag blir inte sårad eller något. Jag lovar.”

Han tittar ner på sina händer igen och drar hackigt efter andan. Valerie sitter tyst en stund medan hon intensivt skannar sitt minne efter någon passande reaktion som inte är att skrika *’du känner det också!’*. Till sist lutar hon sig närmare honom och lägger tveksamt en arm runt hans axel. Hennes huvud sätter igång ett krisalarm, hon föreställer sig stora lampor som blinkar i ilsket rött och små människor som springer omkring i panik och bankar på hennes nerver. Hon föreställer sig att det är hon själv som trycker på strömbrytaren och tystar hela sin kropp.

”Vi... Vi kanske borde ta hjälp av varandra?” föreslår hon trevande.

”Vill du ha hjälp nu?” muttrar Felix, och Valeries ansikte blossar upp igen.

“Jag mår jättedåligt över hur jag betedde mig, okej? Och jag vill jobba på det. Jag vill förändras, men det har alltid varit för svårt och jag har inte vetat var jag ska börja... Men jag tror att du förstår. Jag tänkte att vi kunde samarbeta här. Med att stanna med båda fötterna på jorden, menar jag. Om vi är två kan vi ju hålla kvar varandra.”

Valeries egna fötter ligger tunga mot stentrappan. Hon ler i lättnad och förvåning och något som liknar hopp; hon väntar andlöst på Felix svar.

Felix torkar näsan med baksidan av handen, och han nickar.